

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **J. L.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 6. 2021, č. j. 32 A 56/2019 – 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností žalobce napadá rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „*krajský soud*“) ze dne 17. 6. 2021, č. j. 32 A 56/2019 – 31, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2019, č. j. KUJI 42597/2019. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 1. 4. 2019, sp. zn. SZ-MMJ/OD/34706/2018/21 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), spáchaném z nedbalosti porušením § 18 odst. 3 citovaného zákona. Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 3. 11. 2018 ve 14:03 hodin na silnici č. 38 v km 161,5 u Jihlavy, ve směru jízdy na Havlíčkův Brod, jako řidič osobního motorového vozidla X registrační značky X překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy mimo obec, přičemž mu byla orgány policie naměřena rychlost 119 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši +/- 3 % mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 115 km/hod., čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy mimo obec o méně než 30 km/hod. Za uvedený přestupek uložil správní orgán prvního stupně žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Krajský soud označil za klíčovou otázku, zda měření rychlosti vozidla žalobce proběhlo v souladu s návodem k obsluze rychloměru Ramer 10C. Podle žalobce jedním z projevů chybného použití rychloměru mohl být vznik tzv. reflexe (lomového odrazu radarového paprsku), a to z důvodu přítomnosti kovových svodidel. V této souvislosti se krajský soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu zabýval tím, jestli bylo vozidlo žalobce zachyceno na fotografii z měřicího zařízení ve standardní poloze. S poukazem na pokyny k vyhodnocení záznamu měření, obsažené ve správním spise, dospěl k závěru, že v daném případě (měření bylo prováděno z pravé strany vozovky) by se vozidlo žalobce mělo nacházet převážně v pravé části fotografie, v níž se skutečně i nalézá. Levá zadní část vozidla se nachází v prostoru radarového svazku, tedy v prostoru měření. Vozidlo žalobce tak bylo na fotografii zachyceno ve standardní poloze a k jednoduché reflexi, která může být hypoteticky způsobena kovovými svodidly, podle krajského soudu nedošlo.

[3] Žalobce též spáchání přestupku zpochybňoval s tím, že v okamžiku měření jeho vozidlo prudce přejíždělo z levého jízdního pruhu do pravého. K tomu krajský soud konstatoval, že z fotografie z měření nelze *prima facie* usoudit, že se vozidlo žalobce razantně zařazovalo do pravého jízdního pruhu. Jeho poloha ve vztahu k vodorovnému dopravnímu značení naznačuje, že se žalobce plynule řadil před policejní vůz, neboť jeho vozidlo udržuje téměř rovnoběžný směr s vodorovným dopravním značením na vozovce. Mírné a plynulé vybočení měřeného vozidla z rovnoběžného směru jízdy vozidla opatřeného rychloměrem tudíž nevede k závěru o chybném použití rychloměru.

[4] V poslední námitce žalobce tvrdil, že z rychloměru byly před měřením odstraněny úřední značky. Krajský soud posoudil toto tvrzení jako účelové. Z tiskopisu „Oznámení přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti“ ze dne 3. 11. 2018 zjistil, že se žalobce odmítl k přestupku vyjádřit a tiskopis nepodepsal. Absenci úředních značek přitom prostřednictvím svého zmocněnce (Ing. J.) namítal teprve v rámci doplnění odvolání ze dne 12. 2. 2019, tedy více než tři měsíce po zjištění přestupku. Navíc tvrzení o chybějících úředních značkách formuloval velmi obecně, bez vylíčení konkrétních okolností (například na jaké části měřidla značky chyběly). Bylo by přitom logické, pokud by žalobce poukázal na vady rychloměru bezprostředně po změření rychlosti. Žalovaný dle názoru krajského soudu nepochybil, jestliže k této otázce pro nadbytečnost neprováděl dokazování (výpovědi policistů, ohledáním rychloměru a listinou – certifikátem o schválení typu měřidla). Provedení těchto důkazů by s ohledem na časový odstup postrádalo vypovídací hodnotu. Krajský soud též podotkl, že zástupce žalobce vznáší tuto námitku ve správním či soudním řízení opakovaně, přičemž správní soudy ji již vícekrát vyhodnotily jako účelovou.

[5] Kasační stížnost podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). K přijatelnosti kasační stížnosti uvádí, že svým významem podstatně přesahuje jeho zájmy, neboť se dotýká obecných právních principů, které „brání nezákonnému odsouzení a potrestání orgánem veřejné moci“. Stěžovatel nastínil otázky, jejichž řešení bude mít dopad na posuzování analogických věcí ve správním soudnictví.

pokračování

[6] K věci samé stěžovatel namítá, že jeho vozidlo bylo změřeno při předjížděcím manévru. Krajský soud připustil, že měřené vozidlo vybočovalo ze směru jízdy měřícího vozidla, avšak rozhodnutí žalovaného nezrušil, ačkoli ten tuto skutečnost popíral. Jde přitom o skutkovou otázku, ke které měl žalovaný provést dokazování, a zjistit tak míru odklonu měřeného vozidla od policejního vozu. V tomto směru je nadto napadený rozsudek nepřezkoumatelný, neboť z něj nelze zjistit, co soud vedlo k posouzení, že vozidlo stěžovatele jelo jen „mírně šikmo“ (resp. „mírně vybočilo“), a nikoli „hodně šikmo“ (resp. „prudce“ či „razantně vybočilo“). Krajský soud své závěry neodůvodnil. Ani s posouzením otázky reflexe ze strany krajského soudu stěžovatel nesouhlasí. Podle jeho názoru se vozidlo na snímku z rychloměru ve standardní poloze nenachází, naopak se jeví, že k reflexi došlo. Ve vyznačeném radarovém svazku představují svodidla větší část, než samotné měřené vozidlo. Krajský soud nevysvětlil, proč upřednostnil jiné podklady před návodem k obsluze rychloměru. Nakonec stěžovatel namítá i to, že na rychloměru chyběly úřední značky a krajský soud nebyl oprávněn učinit závěr, že je tato námitka účelová, protože takový závěr předtím neučinil žalovaný. Ze strany soudu proto bylo hodnocení účelovosti tohoto tvrzení nepřípustné.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje její zamítnutí, napadený rozsudek považuje za správný a zákonný, přičemž se ztotožňuje s argumentací krajského soudu.

[8] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti. Nejvyšší správní soud přitom vyhodnotil kasační stížnost jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s., neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Přijatelnost je obecně dána v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje judikatura rozporná (nejednotná), nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále přijatelnost zakládá rovněž zásadní pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (blíže viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 – 28, č. 4219/2021 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Ani jednu z těchto situací Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci neshledal. Pro úplnost lze dodat, že uvedená judikatorně ustálená kritéria přijatelnosti kasační stížnosti, vycházející z citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, jsou použitelná i po novele § 104a odst. 1 s. ř. s., která s účinností od 1. 4. 2021 rozšířila okruh případů, při jejichž přezkumu zdejší soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (viz výše rovněž odkazované usnesení č. j. 9 As 83/2021 – 28).

[9] Stěžovatel nepředestřel žádnou právní otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury. Takovou otázku soud nedovodil ani z obsahu napadeného rozsudku či ze soudního a správního spisu. Stěžovatel sice k přijatelnosti kasační stížnosti konstatoval, že se dotýká obecných právních principů, které „brání nezákonnému odsouzení a potrestání orgánem veřejné moci“, a že předkládá otázky, které mají význam pro rozhodování analogických věcí v budoucnu, avšak tato tvrzení blíže nerozvedl. Dále ani nekonkretizoval, jaké otázky by měly být judikaturně významné. Jak je uvedeno výše, Nejvyšší správní soud přitom v posuzovaném případě neshledal,

že by v nynější věci vznikla potřeba vyjádřit se k obecným právním principům, tedy s přesahem nad vlastní zájmy stěžovatele.

[10] Neobstojí ani stěžovatelova teze, že v poučení napadeného rozsudku „*ani nevidí, že by musel otázce přijatelnosti věnovat pozornost*“. Je totiž v zájmu stěžovatele (zastoupeného právním profesionálem), aby řádně a konkrétně odůvodnil, proč je v jeho případě kasační stížnost přijatelná a zdejší soud by se jí měl věcně zabývat. To ovšem stěžovatel neučinil. Nicméně Nejvyšší správní soud posuzuje otázku přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech stanovených v § 104a odst. 1 s. ř. s. z úřední povinnosti, tedy i v případech, v nichž stěžovatel k přijatelnosti nic určitého neuvede, jako je tomu ostatně i v této věci.

[11] Co se týče poučovací povinnosti krajského soudu, podle § 54 odst. 2 s. ř. s. platí, že **rozsudek musí být písemně vyhotoven, musí obsahovat označení soudu, jména všech soudců, kteří ve věci rozhodli, označení účastníků, jejich zástupců, projednávané věci, výrok, odůvodnění, poučení o oprávném prostředku a den a místo vyhlášení**. Z hlediska konkrétního obsahu poučení by měl rozsudek obsahovat informaci o tom, v jaké lhůtě a u jakého soudu se kasační stížnost jako opravný prostředek podává a též o povinném právním zastoupení v řízení před Nejvyšším správním soudem. Všechny tyto informace poučení v napadeném rozsudku obsahuje. Nebylo povinností krajského soudu, aby stěžovatele, respektive jeho zástupce poučoval o tom, že by měl v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. konkretizovat důvody přijatelnosti kasační stížnosti; navíc – jak je uvedeno v předchozím odstavci – stěžovatel zákonnou povinnost tvrdit důvod přijatelnosti ani nemá.

[12] Co se týče tvrzeného nedostatečného odůvodnění napadeného rozsudku, respektive jeho nepřezkoumatelnosti, jde o pochybení, které by mohlo být zásadní vadou v řízení způsobující přijatelnost kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud jej však v dané věci nezjistil. Krajský soud jasně a srozumitelně vysvětlil, z jakých důvodů shledává rozhodnutí žalovaného zákoným a proč nepřisvědčil jednotlivým žalobním námitkám. Jeho závěry jsou opřeny o srozumitelnou a logickou argumentaci a o podklady založené ve správním spise (viz především odstavce 12 až 22 napadeného rozsudku). Není pravdou, že krajský soud nezdůvodnil, co jej vedlo k závěru o tom, že se měřené vozidlo pouze plynule (nikoli prudce nebo razantně) zařazovalo do pravého jízdního pruhu. Krajský soud k tomuto závěru dospěl především po prozkoumání fotografie z měření a porovnání polohy vozidla vzhledem k vodorovnému dopravnímu značení na vozovce (srov. odst. 15 napadeného rozsudku). Napadený rozsudek tedy není nepřezkoumatelný.

[13] Otázkami předestřenými v kasační stížnosti se již judikatura tohoto soudu vícekrát zabývala. K tzv. reflexi a obecně k otázkám správnosti měření lze odkázat například na rozsudek ze dne 17. 2. 2022, č. j. 7 As 96/2020 – 28 (a na dále tam citovaná rozhodnutí kasačního soudu), k účelovosti námitky o absenci úředních značek na rychloměru pak například na rozsudek ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 – 33 (který opět odkazuje na další rozhodnutí řešící podobnou otázku).

[14] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal žádný důvod přijatelnosti kasační stížnosti, a proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

pokračování

[15] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona. Ačkoli byla kasační stížnost odmítnuta, což je situace, na kterou obecně pamatuje § 60 odst. 3 s. ř. s., k odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu, nelze jej proto ztotožnit s jinými případy odmítnutí kasační stížnosti, například pro neodstranění vad či z důvodů stanovených v § 46 odst. 1 s. ř. s. (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 – 33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Proto je na místě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci (srov. již výše citované usnesení č. j. 9 As 83/2021 – 28). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 23. listopadu 2022

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu